

Záchrana

Adam Kopp

Když jsem byl malý, stalo se mi něco hrozného. Něco, na co asi už nikdy nezapomenu. Něco, díky čemuž jsem dnes takový, jaký jsem a vždy takový budu.

Byla sobota večer, to mi mohlo být tak sedm nebo osm. S maminkou a se sestrou jsme si četli knížku. Dále si toho už moc nepamatuji. Vím jen, že když jsem se probudil, nemohl jsem dýchat. Všechno bylo v plamenech a nikde nikdo. Už tohle by na většině lidí zanechalo nějaké ty doživotní šrámy, v mém případě to však nebylo všechno. Když jsem se rozhlédl po místnosti, viděl jsem v rohu schoulenou sestru. Dusila se, slyšel jsem, jak nemůže popadnout dech. Viděl jsem, jak má vlastní sestra umírá. V tu chvíli jsem cítil, jak se mnou něco trhlo. Probudil jsem se v nemocnici a nemohl se pohnout. Rodiče mi nechtěli lhát, proto mi řekli, že má sestra požár nepřežila. Od té doby jsem chtěl být hasičem.

No, a už je to skoro 20 let, co vykonávám své vysněné povolání. Tedy spíš bylo.

Dnešní výjezd byl totiž asi můj poslední. Byli jsme zavoláni k požáru bytovky. Když jsme přijeli na místo, všechno probíhalo normálně jako vždycky. Pár lidí už bylo venku a pro zbytek jsme do budovy museli dojít a vytáhnout je. Ti byli většinou převezeni do nemocnice. Jako například rodiče malého chlapce, který teď seděl v slzách na chodníku. Přišel jsem ho uklidnit, že rodiče budou v pořádku, ale on mi řekl, že brečí kvůli něčemu jinému. Nikde totiž neviděl svou sestru. Nemohl jsem dovolit, aby zažil to, co já. Rychle jsem se ho proto zeptal, ve kterém bytě bydlí, a vběhl jsem do toho strašlivého pekla. Když jsem se dostal až do bytu, myslel jsem, že už se nikdy nevrátím. Jakmile jsem ale viděl malou holčičku, rychle jsem ji vzal do náruče a utíkal s ní ven. Měl jsem pocit, jako kdybych zachránil vlastní sestru.

Dívku si pak hned odvezli do nemocnice. Její bratr mi pověděl, že chce být jednou hasič a hrdina, tak jako já. To mě velice potěšilo. Popřál jsem mu hodně štěstí a zachráněných životů.

Dnes jsem se konečně vyrovnal s tím, co se mi v mládí stalo.